

middagi ei wõinud enam kätte wõtta. Koolis ei sanud ta sulge näpu wahel piddada. Wõib olla et teised lapsed oma wanemadele sest ollid kõnelelud; praua tulli ühel õmikul Betti sõrmi waatama ja nõudis järrel, kust aigus olli tõusnud. Betti tunistas tõe möda ülles kudda tema wähibt koddominnes maha olli kufund ja sõrmed werriseks lõnud. Praua waatas paistes tanud sõrmi, kel jubba mädä sees, wangutas pääd ja ütles: „Si se olle maha kufumisest tulnud; siio käed on kärnas: se tulleb kassimata elamisest.“ Siis sõitles ta Bettid, miks ta ennemine aigeid sõrmi temale ei olle näitand, feelas tedda kooli tullemast, et kärnad teiste külgi ei akaks. Waene Betti — täis äbbi ja kurbust — läks nutuga mõisast ärra. Kõige suurem süddame wallo olli temal nähes, et teised lapsed tema eest pöggenehid, ja õmetegi olli tema willetsus Eduardi ülleanetuse läbbi sündind; ’polleks tema kiwiti tuld kufutanud siis ei olleks Betti jalga pimedas tõmistanud. Siiski ei tunistanud Betti Eduardi peale süüd, waid mõtles: õlpsam on üllekohut kannatada kui teha. — Teisel päwal luusis Eduard jälle küla wainul. kus Tooni aige uddaraga lehm waia külles kõies olli. Wallato poisike akas lehma loopima, üks kiwiti-läuke puutus aige uddara külge, seal kiskus lehm enast walhuga kõiest lahti ja tükis wihaga poisi peale. Eduard andis appi kiffentades jalgele tuld; lehm tema kannul. Jubba ollid lehma saiwed tema liggi, seal jõudis Betti appi. „Kriim! kus sa lähed?“ üidis Betti, löi piitsaga

lehma; lehm jäi seisma ja lastis enast waia külgi finni kõita. Eduard olli irtuga kibbowitsa pöesa puggenud; ebmatuse ja wäsimuse pärast ei wõinud ta rääkida, agga ta nuttis kibbidaste. Pöesast wälja röömades wõttis ta Betti kaelast finni, tänas ja pallus oma endist üllekohut andeks. Kibbowitsa okad ollid tema sõrmed werriseks torkanud; Betti kiskus oka-pinnad wälja ja mähtis tema sõrmed puhta nartsu sisse. Sest filmapilgust sadid olli Eduard tema kõige suurem sõbber ja püüdis tedda iggapiddi röömustada. — Mõne päwa pärast paranesid Betti sõrmed, tema ihaldas jälle kooli minna; Eduard ütles arglase näoga: „Ärra tulle weel kooli enne kui miino sõrmed terweks sawad! miino wanemad on siio peale wihased, ja emä ütles et miina siio käest kärnad ollen sanud. — Waata! seal tulles miino emä ja tohter Jenner,“ ütles pois ja pistis jooksu. — „Ääete! seal tulles tänamata loom isse meil wäste!“ ütles praua tohterile ja akas last kurbust augutama. Tohter wõttis lapse teretamist lahkest wästa ja waatas mis wigga kättel piddi ollema. „Need wistritud on rõuge suggu.“ — ütles Jenner ja küsis, kust laps neid olli sanud. Praua seletas, kudda laps maha kufudes oma sõrmed olli kriimustanud, agga tohter kostis: „Si se läbbi wõi rõuged tulla.“ Wiimaks tulletas Betti meele, et tema pärast mahakufumist aige sõrmedega lehma olli lüpsnud, kui lehma uddara külles mädä-wistritud olnud. „Laps on sedda rööbe lehma küllest saanud,“ ütles tohter prauale: „ei olle teil pojja